

не може бути позбавлено свободи не інакше як за вмотивованим рішенням суду та випадків, процедур, визначених законом. Реальне забезпечення права на свободу та особисту недоторканність є визначальним показником як для громадянського суспільства, так і демократичної та правової держави.

#### **Список використаних джерел:**

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/rada/show/254k/96-вр>.
2. Бялковський Д. А. Судовий контроль забезпечення права на свободу та особисту недоторканність під час застосування запобіжних заходів. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2016. Вип. 5. Том 2. С. 124-128.
3. Гласс проти Сполученого Королівства: Рішення Європейського суду з прав людини від 9 березня 2004 року (заява 61827/00). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?Aldx=650>.

**Жеглінська Тетяна Олегівна,**

*старший викладач кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ.*

м. Дніпро, Україна.

## **МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

**Вступ.** Проблема прав людини у різні періоди історичного розвитку носила політико-правовий характер і залежно від співвідношення соціально-економічних сил, демократії, культури та традицій набувала відповідного релігійного, філософського та етичного звучання. Ураховуючи універсальний характер права, сьогодні постає питання про необхідність адекватного юридичного забезпечення медичної діяльності. Оволодіння правовою культурою дає орієнтир кожному громадянину в оцінюванні мінливих суспільних процесів та

можливість відстоювати права людини за будь-яких спроб обмежити її у цих правах.

**Основний текст.** Конституція України у ст. 49 гарантує право кожного на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування. Право людини на медичну допомогу закріплено також і в ст. 284 Цивільного кодексу України та в ст. 6 Основ законодавства України про охорону здоров'я, де передбачено право на кваліфіковану медико-санітарну допомогу як складову права на охорону здоров'я.

Д. М. Рябенець пропонує удосконалення механізму регулювання системи охорони здоров'я як головної складової конкуренто-спроможності національної економіки та формуючого вектора якісного життя населення. Запропоновано розглядати з трьох складових механізмів: організацій-но-адміністративного, соціально-економічного, інституційно-правового. До організаційно-адміністративного механізму запропоновано враховувати розроблення стратегії децентралізації управління і автономії закладів сфери охорони здоров'я, адже пов'язані із формуванням так званих спрямованих регульованих ринків, у поєднанні з моделями обов'язкового саморегулювання та децентралізації, що добавляються основними елементами акредитації, ліцензування та міжгалузевого співробітництва; взаємоузгодженість центральних і місцевих органів публічної влади та інших суб'єктів права у процесі виконання політики охорони здоров'я, визначаючи повноваження та взаємовідносини між суб'єктами. Соціально-економічний механізм обов'язково повинен включати удосконалення інструментів регулювання соціального страхування, розробка стратегії та політики медичної установи, визнання обсягів бюджетного фінансування та розвитку добровільного медичного страхування, вдосконалення системи надання платних медичних послуг, фінансових ресурсів на підготовку та перепідготовку кадрів, впровадження новітніх технологій у сфері охорони здоров'я; оцінка результатів із застосуванням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій (моніторинг); тісна взаємодія з пацієнтами та залучення до управління громадського контролю. Інституційно-правовий механізм

визначає удосконалення законодавства про охорону здоров'я, що регулюють зміст та процес здійснення державно-правового регулювання охорони здоров'я (удосконалення при визначенні пріоритетності витрат державного бюджету, державного контролю, податкову систему, стандартів, митних тарифів,); розробка плану розвитку. Наведено принципи та інструменти державного регулювання сфери охорони здоров'я. Класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я поділяється на методи прямого та непрямого впливу [2, с. 173].

В. В. Карлаш зазначає, що державне регулювання в сфері охорони здоров'я, є сукупністю організаційно економічних механізмів впливу держави на діяльність продуцентів послуг сфери охорони здоров'я, мета яких — надання якісних і доступних послуг; воно сприяє підвищенню стійкості до впливів зовнішнього середовища і розвитку галузі. Держава здійснює регулювання сфери послуг охорони здоров'я на основі нормативно-правових актів, що встановлюють структуру органів державного регулювання послуг сфери охорони здоров'я, правове становище продуцентів послуг сфери охорони здоров'я та охорону їх власності, порядок укладення та виконання господарських договорів, правила надання послуг, за хист прав споживачів таких послуг, питань, пов'язаних з етичної стороною організації надання послуг. Державне втручання у функціонування сфери послуг охорони здоров'я включає такі напрями: вдосконалення нормативного регулювання діяльності продуцентів послуг охорони здоров'я (наприклад, регулювання правил надання послуг), створення сприятливого інвестиційного політики та її інформаційного супроводу, вдосконалення системи державних замовлень, надання гарантій і субсидій, надання пільг по оподаткуванню, підготовку кваліфікованих медичних кадрів, регулювання цін і тарифів на послуги галузі, сприяння формуванню ринкових інститутів, індикативного планування і прогнозування, надання продуцентів послуг сфери охорони здоров'я певної економічної самостійності [3, с. 164].

**Висновок.** Отже, необхідно зазначити, що галузь охорони здоров'я належить здійснити структурні перетворення, спрямовані на оптимізацію

медичної допомоги на основі посилення координації, більш цілеспрямованої та якісної підготовки медичного персоналу і покращення оснащеності медичних установ у час пандемії. Ефективна державна соціально-гуманітарна політика підвищує ступінь стабільності суспільства, дозволяючи долати надзвичайні ситуації, та зводить до мінімуму наслідки можливих майбутніх криз. Масштабні заходи та рішення, формування та реалізація такої державної політики абсолютно необхідні для подолання кризи, збереження рівня життя населення. Із впровадженням нових демократичних принципів у суспільне життя, зміною соціальних цінностей і цілей важливого значення набуває питання про зміну самої доктрини державної політики в галузі охорони здоров'я населення

### **Список використаної літератури**

1. Конституція України. від 01.01.2020. № 254к/96-ВР URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Рябець Д. М. . Державне регулювання сфери охорони здоров'я: принципи, механізм та інструменти. *Економічні горизонти*, N. (7)'2018, С. 164–174. [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757)
3. Карлаш В.В. Механізми державного регулювання у сфері охорони здоров'я населення України : дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02. Харків, 2020. 214 с.

*Коваленко Інна Анатоліївна,  
кандидат юридичних наук, доцент,  
доцент кафедри приватного та публічного права  
Інституту права та сучасних технологій  
Київського національного університету технологій та дизайну.  
м. Київ, Україна.*

### **ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА**

**Вступ.** Стаття присвячена аналізу проблем реалізації прав і свобод людини і громадянина в Україні, визначенню труднощів забезпечення